TERUGKEER

Harlan Coben bij Boekerij:

Dood spel
Genezing
Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking
Wild
Win
De match
Levenslang
Terugkeer
Misleid
Zonder afscheid (met Reese Witherspoon)

boekerij.nl

HARLAN COBEN

TERUGKEER

KUN JE VERANTWOORDELIJK ZIJN VOOR EEN MOORD ALS JE ZELF AL DOOD BENT?

Vertaald door Jan Pott en
Annemarie Lodewijk

BOEKERIJ

Eerste druk 2024
Zevende druk 2027

ISBN 978-90-492-1453-1
ISBN 978-94-023-2331-3 (e-book)
ISBN 978-90-528-6702-1 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Think Twice*
Vertaling: Jan Pott en Annemarie Lodewijk
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2024 Harlan Coben
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Ter nagedachtenis aan Juan 'Johnny' Irizarry
Ik mis de glimlach en de vuistjes

PROLOOG

Zo maak je een eind aan iemands leven.

Je staat bij zijn bed en kijkt naar hem als hij ligt te slapen. Hij slaapt diep. Dat weet je want je observeert hem nu al zes weken. Je gaat niet over één nacht ijs. Je neemt geen risico's. Je bereidt alles voor. Dat is het geheime ingrediënt. Je hoeft je niet te haasten. Ergens naar uitkijken maakt het leven boeiend. 'Het gaat om de reis, niet om de bestemming,' zei de spreker bij de diploma-uitreiking aan het eind van je studie. Het is een waarheid als een koe, een cliché, maar het is blijven hangen. En het is bovendien niet helemaal waar, eigenlijk bij lange na niet, maar het is goed om tijdens die lange, eenzame nachten in gedachten te houden dat al het saaie wachten ook iets vreugdevols kan hebben.

Omdat je je goed voorbereidt, weet je dat hij voor het slapengaan graag een glas cognac drinkt. Niet iedere avond, maar wel bijna altijd. Als hij vanavond de cognac had overgeslagen zou je het hebben uitgesteld. Geen haast. Geen risico's. Als je geduldig bent pak je je prooi bijna zonder risico's.

Alles draait om voorbereiding en geduld.

Omdat je hem hebt geobserveerd, weet je dat hij een reservesleutel in zo'n grijze nepkei verstopt. Met die sleutel heb je

je vanochtend toegang tot zijn huis verschaft om iets in zijn cognac te doen. Met die sleutel ben je nu ook binnengekomen.

Voorlopig wordt hij nog niet wakker.

Hij heeft een Glock 19 in een kluisje in de bovenste la van zijn nachtkastje. Dat kluisje heeft geen cijferslot. Het heeft een biometrisch slot dat werkt met een duimafdruk. Hij is volledig van de wereld, dus til je zijn hand op, je pakt zijn duim en drukt die op de sensor. Het mechaniek van het slot komt tot leven en het kluisje springt open.

Je pakt het pistool.

Je hebt handschoenen aan. Hij vanzelfsprekend niet. Je vouwt zijn hand om de Glock zodat zijn vingerafdrukken op de juiste plekken terechtkomen. Dan stop je het pistool behoedzaam in je rugzak. Je hebt tissues en plastic zakjes bij je. Die heb je altijd bij je. Voor het geval dat. Je houdt een tissue tegen zijn mond en zorgt dat er spuug op komt. Dan doe je de tissue in een plastic zak, en de plastic zak bij het pistool in je rugzak. Misschien heb je het spuug niet nodig. Misschien is het te veel van het goede. Overkill, maar overkill lijkt een recept voor succes.

Hij blijft op zijn rug liggen snurken.

Je moet onwillekeurig glimlachen.

Je houdt van dit deel van het proces. Je houdt veel meer van dit deel van het proces dan van de eigenlijke moord. De moord kan betrekkelijk eenvoudig zijn en voltrekt zich meestal in een vloek en een zucht.

Maar dit, de enscenering, dit is pure kunst.

Zijn mobiele telefoon ligt op zijn nachtkastje. Je dempt het geluid en stopt de telefoon bij de andere spullen in je rugzak. Je loopt zijn slaapkamer uit. De sleutels van zijn Audi hangen aan een haakje bij de achterdeur. Daar is hij heel precies in. Hij

komt thuis en hangt zijn sleutels aan het haakje. Iedere keer. Je pakt de sleutels. Om het af te maken zet je een van de honkbalpetjes op die aan de kapstok hangen. Het past wel ongeveer. Je zet een zonnebril op. Je weet dat je je hoofd gebogen moet houden.

Je rijdt in de Audi naar haar toe.

Ze verblijft in een Airbnb bij een stil meertje in Marshfield. Hij weet niet dat ze daar is. Jij wel want je hebt je voorbereid. Toen je zag dat ze daarnaartoe was gegaan – dat ze zich voor hem verborgen wilde houden en niemand iets had gezegd – wist je dat de tijd gekomen was. Je pakt zijn mobiel en voert het adres van de Airbnb in zodat het wordt opgeslagen bij de zoekopdrachten voor navigatie.

De Airbnb die ze heeft gehuurd is een eenvoudig vrijstaand huis. Ze is er nu een week. Je begrijpt waarom ze deze stap genomen heeft, al zou het nooit meer dan een tijdelijke oplossing voor haar kunnen zijn. Je parkeert op de straat. Het is diep in de nacht. Twee uur. Je weet echter dat zij nog wakker is, dus parkeer je op straat. Voor een leeg vakantiehuis.

Je haalt het pistool uit de rugzak.

Het licht in de keuken van de Airbnb is aan. Daar zal ze zijn.

Je maakt een omtrekkende beweging in de richting van het licht en kijkt door het raam van de keukendeur naar binnen.

Daar is ze.

Ze zit alleen aan de tafel met een kop thee en een boek. Ze is een aantrekkelijke vrouw. Haar asblonde haar lijkt haastig bij elkaar gebonden. Ze heeft haar voeten onder zich opgetrokken. Ze oogt te mager maar dat komt waarschijnlijk door de stress. Ze gaat helemaal op in haar boek. Ze draagt een oversized mannenoverhemd. Je vraagt je af of het een overhemd van hem is. Dat zou bizar en een beetje eng zijn, maar dat geldt nu eenmaal voor zo veel in het leven.

Terwijl je naar haar blijft kijken, probeer je voorzichtig de deurkruk uit.

Je wilt geen lawaai maken. Je wilt haar niet opschrikken.

De deur zit op slot.

Je kijkt omlaag naar de kruk. Het is een oud geval. Het slot ziet er krakkemikkig uit. Als je gereedschap bij je had, zou je het zo open hebben. Maar waarschijnlijk is het zo beter. Je kijkt opnieuw naar haar door het raam. En als je dat doet kijkt ze op en ziet ze je gezicht.

Ze spert haar ogen open van verbazing.

Ze staat op het punt te gaan gillen. Dat wil je niet.

Slordig. Opnieuw. Ondanks al je planning heb je de vorige keer een fout gemaakt. Je kunt je niet veroorloven opnieuw een fout te maken.

Dus aarzel je niet.

Je mikt op de plek pal onder de deurkruk. De deur biedt vrijwel geen weerstand aan je trap. Je gaat naar binnen.

'Alsjeblieft.' Ze gaat staan en steekt haar handen naar voren. In haar ene hand houdt ze het boek. 'Doe me geen pijn.'

Je schiet haar twee keer in haar borst.

Ze zakt in elkaar op de vloer. Je haast je naar haar toe en neemt poolshoogte.

Dood.

Je haalt de tissue uit het plastic zakje in je rugzak. Je laat hem op de vloer vallen. Rechtbankjury's zijn dol op DNA. Ze zijn stuk voor stuk opgegroeid met series op tv waarin de wonderen van de moderne techniek schromelijk worden overdreven. Een moordzaak is pas echt als er DNA aan te pas komt. Als er geen DNA is, twijfelt de jury bij de schuldvraag.

Je bent minder dan vijftien seconden binnen geweest.

Het pistool heeft lawaai gemaakt. Dat lijdt geen twijfel. Maar de meeste mensen denken bij dergelijke knallen aan vuurwerk

of een slecht afgestelde ontsteking of iets anders heel onschuldigs. Maar er is natuurlijk geen enkele reden om lang te blijven hangen. Je haast je terug naar de auto. Je maakt je er niet echt zorgen om of iemand je misschien ziet rennen. Als dat al gebeurt – het slechtste scenario denkbaar – ziet diegene een man met een honkbalpet die naar een Audi rent die geregistreerd staat op zijn naam, niet op de jouwe.

Eigenlijk voegt dat alleen maar iets toe.

Je begint te rijden. Je hebt een raar gevoel overgehouden aan de moord. Het is een kick, dat moorden, meer voor je geliefde dan voor jou, maar meteen erna voel je je vaak op een vreemde manier heel leeg. Het lijkt wel een beetje op seks, toch? Ik wil niet te steriel klinken, maar het gevoel van neerslachtigheid na het orgasme, het moment dat de Fransen *la petite mort* noemen, de kleine dood… Zo voel je je nu. Zo voel je je tijdens de eerste paar kilometers van de rit terug. De beelden van het schieten gaan steeds opnieuw door je hoofd, de manier waarop haar lichaam in elkaar zakte. Het is opwindend, maar toch ook een beetje…

Leeg?

Je kijkt hoe laat het is. Hij zou nog een uur of drie uitgeteld moeten zijn. Genoeg tijd dus. Je rijdt terug naar zijn huis. Je parkeert de Audi waar je hem eerder hebt aangetroffen.

Je glimlacht. Hier, dit onderdeel, dit is waar jij op kickt.

Deze Audi heeft een of ander trackingsysteem, dus de politie zal kunnen zien waar hij vannacht is geweest. Je gaat zijn huis binnen. Je hangt de sleutels terug. Je houdt de honkbalpet – er zouden nu best een paar haren van je in kunnen zitten. Daar hoef je geen risico mee te lopen. As de politie opmerkt dat hij weg is, zullen ze denken dat hij hem na de moord ergens heeft gedumpt.

Je gaat naar boven naar zijn slaapkamer. Je legt de telefoon

weer op zijn nachtkastje. Je sluit hem zelfs aan op de oplader. Net als voor de Audi zal de politie zorgen voor een gerechtelijk bevel voor het uitlezen van de locaties van de telefoon. Die zullen aantonen dat hij de tocht naar de Airbnb heeft gemaakt rond de tijd van de moord.

Je gebruikt zijn duim om het kluisje open te maken. Je legt het pistool terug. Je overweegt nog even om het pistool op het nachtkastje te laten liggen, maar dat lijkt overdreven. In de tuin is een berghok. Je neemt het kluisje met het pistool mee en verbergt het onder een paar zakken tuinturf. Ze weten natuurlijk dat er een Glock 19 op zijn naam geregistreerd staat. Ze zullen alles afzoeken en uiteindelijk het pistool in het berghok vinden.

Ballistisch onderzoek zal aantonen dat zijn Glock het moordwapen is.

De Audi. De mobiele telefoon. Het DNA. Het pistool. Elke willekeurige combinatie van twee van die vier belastende feiten is voldoende voor een veroordeling.

Voor haar is er een einde aan de gruwelijkheden gekomen.

Voor hem zijn ze nog maar net begonnen.

1

Myron Bolitar had zijn tachtigjarige vader aan de lijn toen de twee FBI-agenten zich meldden die hem wilden spreken over de moord.

'Je moeder en ik,' zei zijn vader vanuit zijn gepensioneerdenflatje in Boca Raton, 'hebben de *edibles* ontdekt.'

Myron knipperde met zijn ogen. 'Huh, wat?'

Hij was in zijn nieuwe penthousekantoor boven in de wolkenkrabber van Win op de hoek van 47th Street en Park Avenue. Hij draaide rond in zijn bureaustoel zodat hij uit de plafondhoge ramen kon kijken. Het uitzicht op de Big Apple was nogal spectaculair.

'Cannabis-gummies, Myron. Je tante Miriam en oom Irv zijn er weg van – Irv zegt dat het helpt tegen zijn jicht – dus toen dachten je moeder en ik: waarom niet? Laten we het maar eens proberen. Het kan immers geen kwaad? Heb jij wel eens edibles geprobeerd?'

'Nee.'

'Dat is zijn probleem.' Dat was de schelle stem van Myrons moeder op de achtergrond. Zo ging het altijd – de ene ouder was aan de telefoon, de ander riep allerlei kleurrijk commentaar. 'Geef mij de telefoon, Al.' En toen: 'Myron?'

'Hoi mam.'

'Je moet eens high worden.'

'Als jij dat vindt.'

'Je moet de stevia proberen.'

Pa: 'Sativa.'

'Wat?'

'Het heet sativa. Stevia is een zoetstof.'

'Ooo, moet je die oude vader van je daar eens zien, meneer de hippie staat op te scheppen dat hij ineens alles over drugs weet.' Toen richtte ze zich weer tot Myron. 'Ik bedoelde sativa. Dat moet je eens proberen.'

'Oké,' zei Myron.

'Van indica word je slaperig.'

'Ik zal het onthouden.'

'Weet je hoe ik kan onthouden wat wat is?'

'Dat ga je me vast vertellen.'

'Indica, in-de-kast, de bedstee, begrijp je? Slapen. Snap je?'

'Ik snap het.'

'Doe niet zo fatsoenlijk. Je vader en ik vinden het lekker. We worden er, ik weet niet, wat opgewekter van. Alerter. Zelfs zen. En weet je wat, Myron?'

'Nou, mam.'

'Vraag me niet wat het voor ons seksleven betekent.'

'Dat zal ik niet doen,' zei Myron. 'Nooit.'

'Ik word er een beetje vrijer van. Maar je vader wordt een ware geile beer.'

'Ik vroeg niks, mam, weet je nog?' Myron zag beide FBI-agenten nu achter de glazen wand van zijn kantoor staan met een norse trek op het gezicht. 'Ik moet ophangen, mam.'

'Ik bedoel, de man kan niet meer van me afblijven.'

'Ik vraag nog steeds niks. Tot gauw.'

Myron verbrak de verbinding op het moment dat Big Cyndi, sinds jaar en dag zijn receptioniste, zwijgend de twee federale agenten de vergaderruimte inloodste. Beide agenten staarden omhoog, ver omhoog, naar Big Cyndi. Dat was ze gewend. Myron was er ook

aan gewend. Het kostte Big Cyndi geen enkele moeite om de aandacht te trekken. De beide agenten lieten hun legitimatie zien en stelden zich voor. Special agent Monica Hawes, de hoogste in rang van de twee, was een zwarte vrouw van halverwege de vijftig. Haar norse partner was een jongeman met een bleke smoel en zo'n kolossaal voorhoofd dat hij veel weg had van een beloegawalvis. Hij noemde weliswaar zijn naam, maar Myron werd dusdanig afgeleid door dat voorhoofd dat hij de naam niet opving.

'Gaat u zitten,' zei Myron. Hij maakte een gebaar naar de stoelen die naar de plafondhoge ramen met het genoemde nogal spectaculaire uitzicht gericht stonden.

De agenten gingen zitten maar leken niet erg gelukkig.

Big Cyndi koos voor een Brits nepaccent en zei: 'Is dat alles, meneer Bolitar? Misschien een drupje thee?'

Myron onderdrukte de neiging met zijn ogen te rollen. 'Nee, ik denk dat het zo goed is, dank je.'

Big Cyndi maakte een buiging en vertrok.

Myron ging ook zitten en wachtte tot de agenten het woord zouden nemen. Het enige wat hij wist over dit bezoek was dat de FBI hem en Win wilde spreken over de Callister-moorden die veel publiciteit hadden gekregen. Hij had geen idee waarom – noch Win, noch hijzelf wist meer over de Callisters en de zaak dan wat ze hadden meegekregen van het nieuws – maar er was hun verzekerd dat ze geen verdachten waren en ook anderszins niet zelf in de belangstelling stonden.

'Waar is meneer Lockwood?' vroeg agent Hawes.

'Present,' zei Win op dat hooghartige toontje dat hem typeerde als het product van dure elitescholen. Hij schreed zwierig de vergaderruimte binnen (Carly Simon, 'You're So Vain'). Win – alias de hiervoor genoemde meneer Lockwood – was het schoolvoorbeeld van chic in alle bewegingen waarmee hij om de nieuwe vergadertafel manoeuvreerde en naast Myron plaatsnam.

Myron spreidde beide handen en hij toonde zijn meest bereidwillige glimlach. 'Ik begrijp dat u vragen voor ons heeft?'

'Ja,' zei Hawes. Vervolgens wond ze er geen doekjes om. 'Waar is Greg Downing?'

De vraag sloeg in als een bom. Je kon het niet anders noemen. Een bom. Myrons mond zakte open. Hij keek Win aan. Van Wins gezicht viel zoals gewoonlijk niets af te lezen. Daar was Win goed in. Niets laten zien.

De reden voor die stomme verbazing van Myron was heel eenvoudig.

Greg Downing was al drie jaar dood.

'Ik dacht dat jullie hier waren vanwege de Callister-moorden,' zei Myron.

'Dat is ook zo,' zei special agent Hawes. Daarna herhaalde ze de vraag. 'Waar is Greg Downing?'

'Maak je een grapje?' vroeg Myron.

'Zie ik eruit alsof ik een grapje maak?'

Nee, zo zag ze er niet uit. Ze zag er in feite uit alsof ze nóóit een grapje maakte.

Myron wierp een snelle blik op Win om diens reactie te peilen. Win oogde een beetje verveeld.

'Greg Downing is dood,' zei Myron.

'Is dat je verhaal?'

Myron fronste zijn wenkbrauwen. 'Mijn verháál?'

De jonge agent die gelijkenis vertoonde met een beloega boog zich iets naar voren en richtte zich met een woeste blik in de ogen tot Win. Het was de eerste keer dat hij iets zei. Zijn stem was zwaarder dan Myron had verwacht. Maar misschien had Myron ook niet meer verwacht dan de hoge pieptoon van een walvis. 'Is dat ook jouw verhaal?'

Win gaapte bijna. 'Geen commentaar.'

'Jij bent de financieel adviseur van Greg Downing,' ging Beloega

door. Hij was met Win verwikkeld in een wedstrijdje wie het laatst zijn ogen zou neerslaan. De kans dat hij dat zou winnen was nog kleiner dan met een dekbed als tegenstander. 'Is dat juist?'

'Geen commentaar.'

'We kunnen met een gerechtelijk bevel beslag leggen op jullie administratie.'

'Gaap, nu word ik doodsbang. Laat me daar eens over nadenken.' Win plaatste de vingertoppen van beide handen tegen elkaar en liet zijn kin op zijn borst zakken alsof hij diep in gedachten verzonken was. Toen zei hij: 'Zeg het eens samen met mij: geen commentaar.'

Hawes en Beloega keken nog norser. 'En jij.' Hawes richtte zich met een snauw weer tot Myron. Myron schatte in dat Hawes hem op de korrel nam en Beloega Win. 'Jij bent Downings agent of zo? Manager?'

'Pardon,' zei Myron. 'Ik wás zijn zaakwaarnemer en manager.'

'Wanneer ben je gestopt?'

'Drie jaar geleden, toen Greg doodging, je weet wel.'

'Jullie zijn beiden bij de herdenkingsplechtigheid geweest.'

Win volhardde in stilzwijgen, dus zei Myron: 'Ja.'

Hawes keek Myron aan. 'Jij hebt zelfs gesproken. Ik heb me laten vertellen dat je, na alles wat er tussen jullie is voorgevallen, een lovende grafrede hebt gehouden.'

Myron wierp een blik op Win. 'Eh, dank je.'

'En je blijft bij je verhaal?'

Weer dat verhaal. Myron wierp vertwijfeld zijn handen in de lucht. 'Waar heb je het over? Welk verhaal?'

Beloega schudde zijn kolossale witte hoofd alsof hij zwaar teleurgesteld was in Myrons antwoord – wat waarschijnlijk ook zo was.

'Waar is hij nu, denk je?' vroeg Hawes.

'Greg?'

'Hou op met die spelletjes, klootzak,' snauwde Beloega. 'Waar is hij?'

Myron kreeg er langzamerhand genoeg van. 'In een mausoleum op Cedar Lawn Cemetery in Paterson.'

'Dat is een leugen,' wierp Hawes tegen. 'Heb jij hem geholpen?'

Myron rechtte zijn rug. De toon van beide agenten werd steeds vijandiger, maar er klonk ook onmiskenbaar een ondertoon van wanhoop en dus legitimiteit in door. Myron begreep niet wat er aan de hand was en als dat het geval was, praatte hij meestal te veel. Hij kon maar beter eerst een keer diep ademhalen voordat hij weer iets zei.

'Ik begrijp niet,' begon hij, 'wat Greg Downing te maken heeft met de Callister-moorden. De politie heeft de man toch al gearresteerd?'

Nu wisselden de beide agenten een blik van verstandhouding. 'Ze hebben meneer Himble vanochtend weer vrijgelaten.'

'Waarom?'

Geen reactie.

Wat Myron over de moorden wist, was dit: Cecelia Callister, tweeënvijftig jaar oud, een voormalig topmodel uit de jaren negentig, en haar dertig jaar oude zoon Clay waren dood aangetroffen in de villa die ze deelden met Cecelia's vierde echtgenoot, Lou Himble. Vermoord. Himble was onlangs aangeklaagd wegens vermeende fraude met zijn start-up die iets in crypto's deed.

'Ik dacht dat het een uitgemaakte zaak was,' zei Myron. 'De man had een verhouding. Zij kwam erachter, was van plan tegen hem te getuigen, dus moest hij haar het zwijgen opleggen en daarbij werd hij door de zoon verrast. Zoiets.'

Special agent Hawes en special agent Beloega wisselden opnieuw een blik van verstandhouding. Toen herhaalde Hawes voorzichtig: 'Zoiets.'

'Dus?'

Myron wachtte. Win wachtte.

'Er zijn aanwijzingen,' zei Hawes, nog steeds heel voorzichtig, 'dat Greg Downing nog in leven is. Er zijn aanwijzingen dat je voormalige cliënt betrokken is bij de moorden.'

Beide agenten bogen zich naar Myron en Win om hun reactie te peilen. Myron stelde hen niet teleur. Ook al leek deze beschuldiging zo langzamerhand onvermijdelijk, Myrons mond zakte voor de tweede keer open van verbazing toen hij het zo hardop hoorde zeggen.

Greg. In leven.

Hoe moest hij dat verwerken? Na al die jaren – hun rivaliteit bij het basketbal, Greg die Myrons eerste liefde van hem afpakte, Myrons afschuwelijke wraak daarvoor, Gregs nog veel vreselijker wraak daar weer voor, de jaren van verzoening – en Jeremy, die prachtige, lieve Jeremy…

Het klopte niet. Zijn hele gezicht drukte een niet te bevatten onbegrip uit. En Win? Win keek op zijn exclusieve Blancpain-horloge hoe laat het was.

'Neem me niet kwalijk,' zei Win. 'Ik heb een dringende afspraak. Wel, het was een waar genoegen u beiden te hebben ontmoet.'

Win ging staan.

'Ga zitten,' gebood Hawes.

'Ik geloof niet dat ik dat zal doen.'

'We zijn nog niet klaar.'

'U bent nog niet klaar?' Win vergastte beide agenten op zijn charmantste glimlach. Een fantastische glimlach, nog beter dan Myrons bereidwillige glimlach. 'Ik echter wel. Ik wens u nog een aangename middag toe.'

Zonder ook nog maar een blik over zijn schouder te werpen marcheerde Win het kantoor uit. De drie die achterbleven, staarden naar de deur waardoor hij verdween.

Wins volledige naam is Windsor *Horne* Lockwood III. De wolkenkrabber waar ze met z'n drieën bovenop zaten was de *Lock-Horne* Building. De cursieven benadrukken het feit dat het gebouw de naam van Wins familie draagt en dat er dus veel geld mee gemoeid gaat. Jarenlang was Myrons sportagentschap MB Reps (met de M van Myron, de B van Bolitar en de Reps omdat hij mensen represen-

teerde – Myron had die naam helemaal zelf bedacht, maar hij bleef bescheiden) gehuisvest op de derde verdieping van het gebouw. Een paar jaar geleden was Myron zo stom geweest om zijn zaak te verkopen en het kantoor te ontruimen. Nu huisde er een advocatenkantoor. Toen Myron twee maanden geleden besloot weer aan de slag te gaan, was de bovenste verdieping de enige beschikbare ruimte.

Denk niet dat Myron daarover klaagde. Het nogal spectaculaire uitzicht maakte indruk op cliënten, niet alleen op FBI-agenten.

De afgelopen twee maanden had Myron er hard aan gewerkt om oude cliënten zover te krijgen dat ze zich weer door hem lieten vertegenwoordigen. Hij had niet aan Greg Downing gedacht om, nou ja, om de eenvoudige reden van dat dood zijn en zo. Doden laten zich maar moeilijk vertegenwoordigen. Met doden is het slecht zakendoen.

De beide agenten zaten nog steeds naar de deur te staren. Toen het eindelijk tot hen doordrong dat Win niet terugkwam, richtte Hawes zich weer tot Myron. 'Heb je gehoord wat ik zei?'

Myron knikte en herpakte zich. 'Je beweert dat een man die is overleden na een hartinfarct – een man van wie een overlijdensbericht in de krant heeft gestaan, voor wie een begrafenisplechtigheid is gehouden waar ik, zoals je zelf aangaf, heb gesproken – nog in leven is.'

'Ja.'

Myron keek naar de deur waardoor Win zojuist vertrokken was. Ja, Win speelde graag de hooghartigheid zelve, de snob die boven alles verheven was, want zo was hij ook in werkelijkheid, maar Myron vond het toch moeilijk te accepteren dat Win zomaar zonder reden zou vertrekken. Dat deed Myron besluiten de teugels iets aan te trekken en iets behoedzamer te handelen.

'Wil je dat toelichten?' vroeg hij.

Dat viel niet in goede aarde bij Beloega. 'Hé, ben jij een psychiater of zo?'

'Dat is een goeie.'

'Wat?'

'Die over die psychiater,' zei Myron. 'Heel grappig.'

Beloega kneep zijn kleine oogjes nog iets meer samen. 'Probeer jij mij voor lul te zetten?'

Myron reageerde niet direct. Herinneringen aan Gregs gezin spookten door zijn hoofd. Hij deed zijn uiterste best het onder controle te houden. Gregs vrouw Emily. Gregs… O, man, het was zelfs moeilijk er alleen maar aan te denken… zijn zoon Jeremy. Zo veel verleden. Zo veel geschiedenis. Zo veel ellende en vreugde. Soms lopen we tegen mensen op die ons leven voor altijd veranderen. Soms zijn dat mensen die je vanzelfsprekend tegenkomt, familie, partners. Maar als Myron terugkeek op zijn eigen leven en het pad dat hij had bewandeld, had niemand zijn leven ingrijpender beïnvloed dan Greg Downing.

Ten goede of ten kwade?

'Hoor je me, wijsneus?'

'Luid en duidelijk,' zei Myron. Hij moest zijn best doen om erbij te blijven. 'Kun je bewijzen dat wat je beweert waar is?'

'Wat beweren wij?'

'Dat Greg leeft. Kun je dat bewijzen?'

De agenten aarzelden en wisselden maar weer eens een blik van verstandhouding. Toen zei Hawes: 'Het DNA van Greg Downing is aangetroffen op de plaats delict van de Callister-moorden.'

'Wat voor soort DNA?'

Beloega reageerde met een zekere gretigheid. 'Huidcellen,' zei hij. 'Ze hebben DNA van die, eh, "dode" vriend van jou gevonden onder de vingernagels van het slachtoffer.' Hij ging iets meer rechtop zitten en ging verder op de fluisterende toon van een samenzweerder. 'Je weet wel, als een hulpeloos slachtoffer wanhopig begint te krabben in een laatste poging zijn leven te redden? Zoiets.'

Het begon Myron te duizelen. Dit was pure waanzin. Beloega

glimlachte een rij tandjes bloot die te klein was voor zijn mond en begon daardoor nog meer op een walvis te lijken.

'Onder de nagels van welk slachtoffer?' vroeg Myron.

'Dat gaat je niets aan.' Nu was Hawes weer aan de beurt. 'Jij en Downing kennen elkaar al heel lang, toch? Basketbalrivalen. Highschool. Universiteit. Allebei gekozen in de eerste selectieronde van de NBA. Daarna een fantastische carrière als profbasketballer voor Downing. En toen hij was gestopt als speler een coach waar iedereen mee wegliep.' Hawes pruilde quasi-medelijdend. 'Maar jij daarentegen…'

'… zit in een fantastisch kantoor met een nogal spectaculair uitzicht?'

Even de achtergrond: niet lang na die zojuist vermelde selectie, tijdens de eerste wedstrijd in voorbereiding op het nieuwe seizoen, ramde Big Burt Wesson, een eenentwintigjarige beginnende prof van de Boston Celtics, Myron van zijn voeten, waarbij Myrons knie boog zoals geen knie ooit hoort te buigen.

Toedeloe basketbal.

Hawes en Beloega dachten dat Myron daar nog steeds onder leed en dat ze het prima konden gebruiken om hem op de kast te krijgen.

Daar waren ze twintig jaar te laat mee.

Hawes' starende blik kruiste die van Myron. 'Laten we ophouden spelletjes te spelen, meneer Bolitar. Waar is Greg Downing?'

'Ik moet jullie vragen nu te vertrekken.'

'Je wilt niet meewerken?'

'Als het waar is wat jullie zeggen…'

'Het is waar.'

'Als het waar is wat jullie zeggen,' begon Myron opnieuw, 'als Greg leeft, kan ik niets zeggen.'

'Waarom niet?'

'Geheimhoudingsplicht.'

'Ik dacht dat jij zijn agent was.'

'Dat ook.'

'Ik kan je niet volgen.'

Toen de jonge Myron besefte dat zijn knie nooit meer de oude zou worden, toen hij besefte dat hij nooit meer op niveau zou kunnen basketballen, stortte hij zich vol overgave op zijn studie. Hij was al een goede student geweest aan Duke. Hij kanaliseerde alle strijdbaarheid waarmee hij tot dan toe basketbal had gespeeld in blokken voor de toelatingsexamens, slaagde daarvoor met vlag en wimpel, waarna hij werd toegelaten tot de rechtenfaculteit van Harvard waar hij cum laude afstudeerde. Eenmaal beëdigd als advocaat richtte hij MB Reps op (in die tijd heette het MB *Sports*Reps omdat – let op de cursief gedrukte tekst – hij in het begin alleen atleten en andere mensen uit de *sport*wereld vertegenwoordigde). Als beëdigd advocaat kon Myron zijn cliënten de beste bescherming bieden die de wet maar mogelijk maakte.

Dat kon geen kwaad, zeker niet als de cliënt botste met gezagsdragers.

Zoals bijvoorbeeld in dit geval.

'Er is ons verzekerd dat u zou meewerken, meneer Bolitar.'

'Dat was voordat ik wist waar het om ging,' zei Myron. 'Maar nu moeten jullie gaan.'

Hawes en Beloega pakten hun dossiers bij elkaar en gingen staan.

'Nog iets,' zei Myron. 'Als jullie meneer Downing vinden, hebben jullie geen toestemming hem te ondervragen zonder mijn aanwezigheid.'

Beloega liet een schamper geluid horen, Hawes koos ervoor te zwijgen.

Myron zat stil en zag hen langs de vergadertafel naar de deur lopen. Greg. Levend. Vergeet die moorden even. Hoe was het in godsnaam mogelijk dat Greg leefde?

Toen Beloega Myron passeerde, boog hij zich naar hem toe. 'Dit is nog lang niet voorbij, klootzak.'

Hij had er geen flauw idee van hoe juist die inschatting was.

2

Het kantoor van Win lag een verdieping lager.

Toen Myron uit de lift stapte, zette hij zich automatisch schrap voor de kakofonie van beurshandelaars die opdrachten schreeuwden voor het kopen en verkopen van aandelen, obligaties, investeringen en, eh, andere financiële producten. Myron had weinig kaas gegeten van monetaire instrumenten maar dat deerde hem niet. Win handelde alle geldzaken af voor zijn cliënten. Myron verzorgde het agentschap, hij onderhandelde met eigenaars en bestuurders, regelde deals met sponsors, vergrootte waar mogelijk de inkomsten van de cliënt uit social media, merkensponsoring en optredens voor het grote publiek. Hij nam kortom alle dagelijkse beslommeringen van de cliënt voor zijn rekening. Zoiets.

Eigenlijk zorgde hij voor een optimaal verdienmodel.

Myrons werk was inkomen genereren. Wins werk was het investeren van dat inkomen en het stimuleren van de groei ervan.

Het ontbreken van de handelskakofonie had iets te maken met hoe de handel tegenwoordig werd gedreven, met computers en via internet. Je hoorde zo nu en dan nog wel eens iemand iets dwars door de zaal roepen, maar de meeste ogen waren op computerschermen gericht. Een eng gezicht.

Wins privékantoor was, zoals te verwachten, het grootste. Het